

[Finansministeren.]

Vort Erhvervsliv har som Helhed nogenlunde holdt Stillingen i det sidste Aar, men det er ikke lykkedes at gøre Arbejdsløsheden synderlig mindre, end den var i Fjor, og der er Grund til at frygte den kommende Vinterarbejdsløshed. Jeg har altid været af den Mening, at man burde søge at fremme Vinterarbejdet i saa høj Grad som muligt, og at navnlig det offentlige her har en Opgave til at formindske Arbejdsløsheden. For saa vidt Staten har Foretagender, som det teknisk set er muligt at fremskynde i Vinter, eventuelt som Forskud paa Arbejder, der først skulde udføres til næste Sommer, er jeg for mit Vedkommende rede til at søge fremmet, hvad fremmes kan, og jeg haaber paa Rigsdagens gode Medvirkning ogsaa paa dette Omraade.

Jeg haaber ogsaa, at det er muligt at faa de Vejarbejder i Gang, som skal bekostes af de saakaldte „Vejmillioner“, som blev bevilget i sidste Samling. Jeg tror i det hele taget, at her er et Omraade, hvor der i de kommende Tider maa sættes ganske særlig Kraft paa. Vore Vejforhold i Danmark er i Virkeligheden fortvivlede. Ikke for dem, der kører i Automobile, og som for øvrigt vel er dem, der klager mest, og som altid har en lydhør Presse for deres Klager. Men Forholdene er fortvivlede for en helt anden Gruppe af Danmarks Befolkning, en langt større Gruppe, nemlig Fodgængerne, som der tænkes alt for lidt paa ved Vejnettets Udvikling.

Statistikken over Færdselsulykker giver et sørgeligt Billede: I det første halve Aar af 1930 er der dræbt ikke mindre end 110 Personer ved Motorulykker, deraf 56 Fodgængere og 20 Cyklister. Hvad der trænges til, er ikke nye Veje for Motor-køretøjer, men Veje eller Stier, hvad man vil kalde det, hvor Fodgængerne og Cyklisterne kan færdes uden at være i bestandig Livsfare.

I Anledning af nogle Færdselsdrab i den senere Tid har jeg fra forskellig Side hørt Udtalelser om, at Fodgængerne ikke skal gaa i højre Side af Vejen, men i venstre, for derved vil de lettere være i Stand til at springe til Side, naar Automobileerne viser sig. Disse Synspunkter viser i Virkeligheden, hvor meningsløse Forholdene er. Ingen kan sige til Fodgængerne: „Dér kan I gaa i Fred“. Det eneste, man siger til dem, er dette: „Gaa i den forkerte Side af Vejen, saa har I den største Chance for at slippe fra det med Livet“.

Vi kommer til i de kommende Tider at regne med meget betydelige Udgifter til Forbedringer af vort Vejnet, ogsaa af Hensyn til en Smule Færdselsikkerhed for Fodgængerne, og vi maa regne med, at de nødvendige Summer *skal* tilvejebringes. Men jeg tror ogsaa — som jeg var inde paa før —, at der ved saadanne Vejarbejder kan fremskaffes Vinterarbejde til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, saaledes at de Summer, der paa den Maade udgives, kan gøre dobbelt Nytte samfundsmæssigt set.

Af væsentlig Betydning for vort Erhvervslivs Trivsel er Pengeforholdene: Muligheden for at opnaa Kapital og Hensynet til den Rente, der skal svares af Kapitalen. Med Hensyn til det første Punkt er der ingen Tvivl om, at Forholdene er gunstige for Tiden; der er en Pengerigelighed i vore Banker, som vi ikke har kendt i mange Aar. Da Erhvervslivet samtidig er i nogenlunde god Virksomhed, maa Pengerigeligheden stamme fra Opsparing, og jeg mener da ogsaa, at det danske Folk i saa Henseende fører en forsigtig og god Politik. Jeg skal saaledes nævne, at Sparekasseindskuddene fra Januar til August i Aar, altsaa i ca. $\frac{1}{2}$ Aar, steg med ikke mindre end 80 Mill. Kr., og Bankindskuddene har ligeledes været ret stærkt stigende. For at undgaa enhver Misforstaaelse vil jeg tilføje, at jeg ikke tror, at Opsparingen i særlig Grad kommer fra Millionærerne i vort Land, som visse andre tror; i hvert Fald har jeg ingen Grund til at antage, at det er Millionærerne, der sætter deres Smaaskillinger ind i Sparekasserne.

Hvad Spørgsmaalet om Rentens Størrelse angaar, er det en Glæde at kunne konstatere, at Nationalbankens Diskonto er gaaet ned til 4 pCt. Et Spørgsmaal er det dog, om det er nødvendigt for Tiden at holde en saa høj Diskonto i Danmark. Diskontoen i de fleste andre Lande i Europa er lavere, Lande som Frankrig, Svejts og Belgien er helt nede paa en Diskonto af $2\frac{1}{2}$ pCt.

Af Nationalbankens nylig udgivne Beretning fremgaar det ogsaa, at man i Banken aabenbart har en Smule Samvittighedsskrupler med Hensyn til Diskontoens Højde, idet man udtrykkeligt giver sig til at motivere, hvorfor man ikke har sat den længere ned. Men den Motivering, der gives, er for saa vidt af mærkelig Art, som den gaar ud paa, at saa længe Nationalbanken kun har een Rentesaft, saavel for Diskonteret af Veksler som for Lombardlaan — det vil sige Belaaning af Obligationer o. s. v. —, har man ikke ment at kunne gaa længere ned med Diskontoen.